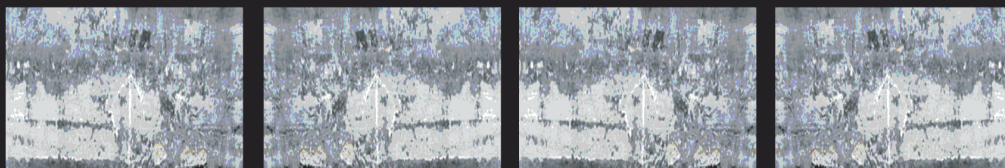

LABORATORIET

Øjnene fortsætter langt ind i hovedet
af Charlotte Ladefoged
Eksperiment 6

Del af eksperimentrækken Manuskriptudviklingsmetoder 2005-2007

Eksperiment 6: Øjnene fortsætter langt ind i hovedet...

*Laboratorie-arbejdet,
nogle tanker...
af iscenesætter Charlotte Ladefoged (forsøgsleder)*

Forsøgsledere: Charlotte Ladefoged, Stine Worm Sørensen og Linda Klein.

Overskriften for lab-ugen må hedde: En undersøgelse af teksten i rum. Dette var vores fokus.

Dagen før laboratoriet modtog jeg et manus-udkast fra min dramatiker Linda Klein. Dagen efter skulle vi mødes og drøfte tekstudspillet og her aftalte vi et møde med Jesper De Neergaard fra Laboratoriet.

Ugen så således ud: Man- og tirsdag skulle dramatiker Linda og jeg detaljeret gennemgå tekstudkastet, herunder have et sparringsmøde med Jesper. Så skulle vi arbejde én dag med teksten i rummet (uden scenografien) med de to "danse stand-ins" Eva Damholdt og Bjørn W. Olesen (ons). Torsdag var en dag med scenografi-opsætning og en drøftelse af den med scenografen Stine Worm Sørensen, og så fredag var vi der alle og forberedte visningen, som skulle foregå på konferencen om lørdagen.

Alt i alt en uge med mange begrænsninger, da vi jo ikke alle var tilstede hele tiden, men bestemt også med muligheder. At se og høre en bid tekst i rummet tydeliggør i den grad, hvad der er **gaver** og hvad der kunne blive det, når der var tid til at arbejde med det, men også hvad der var **gaver man ønsker var anderledes** og **gaver man ønsker, men aldrig får**:

Gaver vi fik foræret;

Dramatiker Linda og jeg lavede i lab.ugen også interviews site-specific på en ungdomsklub, for at stille to enkle, men bestemt ikke let-besvarlige spørgsmål: Hvordan ser/opfatter du dig selv? Og hvordan tror du så andre ser dig/opfatter dig? Vi fik fem unges utrolig forskellige og modige svar. Jeg overvejer nu nøje, i hvilken form interviewene kan og måske skal indgå – evt. en video-installation inden man går ind og ser forestillingen, el. evt. som rene lydbilleder, mens danserne bevæger sig?! Interessant var det i hvert fald, og nogle af besvarelserne virkede utrolig stærke også pga. realismen - de var en del af de unges virkelige hverdag!

Tekststudkastet gav mig ideen til at bruge scenografien på en ganske særlig måde, nemlig *at tegne* de forskellige locations. Hidtil var det scenografiske set-up egentlig kun tænkt som en afbildning af dansernes bevægelse. Nu udvidedes konceptet til også at omfatte selve scenografien og de deraf forskellige locations. Dette fik vi afprøvet i 1:1 og det vil kunne lade sig gøre i et vist omfang, og ved lang tids gennemarbejdning, idet der hele tiden er kameraets vinkler og uheldige skygger at tage højde for. Den mulighed vil man godt kunne have tænkt sig til – det var jo ligesom den idé jeg fik ud fra at læse teksten - men det vil have været ganske umuligt

også at have fået øje på de uheldige skygger og tænkt kameraets vinkel ect. uden at have afprøvet det i 1:1. Men det blev også meget synligt for mig at det er strengt nødvendigt at bruge det tegnede meget sparsomt. Når vi tegner så meget, må det bruges yderst teater-økonomisk, så vi ikke taber tilskueren til for mange gentagelser af den kedsommelige slags. Dette var i sandhed en gave at få øje på i lab.ugen.

I manglen af et stort stykke glas, fandt scenografen på, at vi skulle bruge et vindue, idet der så også ville være en ramme at hænge den op i. Det slog mig ikke et sekund før, jeg så teksten i rummet at vi rent faktisk jo bruger eventyret vandharen og en prinsesse der kan se *alt* ud af 12 vinduer fra hendes tårn. Visuelt er det en gave, at høre eventyret og den altseende prinsesse, og dér er vinduet så uden vi behøver at udpensle det, men bruge vinduet på andre måder. Den form for økonomisk teater er jeg ret vild med! Så det var pludselig også en gave, ingen havde tænkt før det pludselig var der!!!

Gaver vi kunne have ønsket anderledes:

Resurser og tid var så den gave, vi godt kunne havde ønsket mer' af!?!? En hel uge med løn, salen, scenografien, teksten – så ville vi virkelig være kommet et noget større skridt. Ingen tvivl om det.

For vi brugte stort set alt vores krudt på at lave noget klart til visningen, selvom det var mit klare ønske før lab.ugen, at det ville bare blive som det nu engang blev, det vigtigste ville være at afprøve teksten i salen.

Men fokus ændrede sig ud fra tanken, at det var bedre at vise noget, der kunne pege lidt i retning af, hvilken udtryk vi ønskede forestilling skulle have. Fokus i lab.ugen var jo teksten i rum, så udtrykket i visningen blev langt fra kropsligt og slet ikke i nærheden af den kropslighed som vi vil tilstræbe i forestillingen. Det var der ingenlunde tid til at opøve med kun to dage. Men vi var nødt til at forsøge at nærme os udtrykket bare en lille smule, hvis det skulle være muligt at få noget kvalificeret feed-back. Dét var jo ligesom dét vi så kunne tage med os hjem derfra.

Fik vi så en ønskværdig feed-back?

Den feed-back vi kunne bruge var, at det var en stærk ide vi havde fat i. Det fik vi mange tilkendegivelser om. Men vi fik også en del feed-back om brugen af eventyret om vandharen, som satte flere tanker i gang hos mig.

For eventyret er i den grad både den type gave, man føler sig heldig at have fået, men samtidig ved man at eventyret skal behandles med stor omtanke for ikke at blive det tarveligste bras. For hvordan bruger man et eventyr uden at tabe den målgruppe vi har med at gøre, de 14-17 årige...? Inden lab.ugen havde jeg naturligvis grublet en del over, hvorledes denne fiktion skulle etableres og ikke mindst hvordan eventyret skulle fortælles – hvordan udtrykket skulle være. Min drøm er at få lavet den helt fede tegnefilm i lækker sort/hvid projekteret, som fortæller historien på den fede måde...Og ja vores sølle budget tillader ikke disse drømme, så dem stopper jeg nu.

Men jeg blev nok mere bevidst om hvor tricky et sådan eventyr egentlig er til den målgruppe. Jeg må forsøge at finde den lækre måde som enten ikke bliver for tænkt, for sølle eller er for brugt....

Jeg er i hvert fald klar over, at det skal gøres med en vis snedighed og snilde.....muligheder er at inddrage noget ironi og evt. selvironi – i hvert fald hvis det er danserne selv, der skal levere historien. Men længere er jeg desværre ikke i mine overvejelser...

Gaven vi ønskede, men aldrig fik;

Vi kom aldrig gennem hele teksten i rummet med danserne. Det er nok det der ærgrer mig allermost. Vi nåede kun 1/3 af teksten i rummet på den ene af de to dage vi havde til det.

Så vi ikke fik afprøvet forskellige og konkrete ideer pga. fokus på visningen den sidste dag af de to dage – og derfor står der nogle rigtig stor-råbende spørgsmål tilbage:

Hvordan ser resten af teksten umiddelbart ud i rummet?! Holder teksten på dette stadie hele vejen? Gør historien hele vejen noget godt for emnet eller forsimpler den forestillingen? Er vi nuancerede nok, og hvordan rammer vi balancen uden at tabe vores tilskuere? Er vi tæt på eller langt fra den hårfine balance?

Skal vi trække i en langt mere æstetisk retning eller kan det stadig nås med det udgangspunkt i den ide, den tekst, den scenografi mv., vi nu engang har?

Det ved vi jo strengt taget ikke, men ét er sikkert, vi fik noget med hjem at arbejde videre med, og en fornemmelse af at være på vej. Og det er bestemt en gave.....

I lab.-ugen var der fokus på teksten, det næste helt store område som bliver vildt spændende at udforske er, hvordan dansen og bevægelserne kan og skal indgå sammen med resten af elementerne. Nu håber vi blot på den store pengegave, så vi kan fuldføre teater-projektet.